

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/35/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214227505
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1214227505.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v sporovej veci žalobkyne: N. R. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX O., zastúpená: JUDr. Mariánom Ševčíkom, advokátom, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava proti žalovanému: KOVODRUŽSTVO, so sídlom Gagarinova 10A, 821 05 Bratislava, IČO: 00 167 444, zastúpený: JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom, so sídlom Piaristická 2, 949 01 Nitra, IČO: 42 119 316, o zaplatenie 2.158,69 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 01. decembra 2021 č. k. 16C 169/2015-657 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacej časti o nároku žalobkyne voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 78,43% **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.692,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 1.692,50 eur od 06.10.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od jeho právoplatnosti, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,43%.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 2.158,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 01.01.2014 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania titulom nevyplatennej mzdy, odmien a prémie vyplývajúcej jej z pracovného pomeru u žalovaného.

3. Súd prvej inštancie vo veci vydal dňa 07.01.2015 platobný rozkaz č.k. 31Ro 2815/2014-18, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odôvodnený odpor. V podanom odpore žalovaný uviedol, že nároky žalobkyne vznikli v čase, kedy bol členom družstva a predsedom družstva manžel žalobkyne. Manžel žalobkyne bez vedomia a súhlasu predstavenstva družstva dal vyplácať peňažné sumy v značnej výške ako ostatné odmeny okrem iných aj žalobkyni. Žalobkyňa si od žalovaného ako jeho zamestnanec nechala za obdobie rokov 2011 až 2013 vyplatiť prémie a ostatné odmeny v rozpore s ustanoveniami interného predpisu „Zásady odmeňovania v KOVODRUŽSTVE“ ako aj v rozpore s ustanoveniami Pracovnej zmluvy a Zákonníka práce. Žalovaný v podanom odpore poukázal na znenie článku 14 bod.2 Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE, podľa ktorých podmienkou pre vyplácanie prémie bolo dosiahnutie zisku družstva. Vzhľadom na pracovnú pozíciu žalobkyne mal za nepochybné, že žalobkyňa mala vedomosť o ustanoveniach interného predpisu týkajúceho sa podmienok vyplácania prémie, ako aj o hospodárení družstva. Manžel žalobkyne nepredložil žiadnu zápisnicu zo zasadnutia predstavenstva družstva, ktoré by tieto ostatné odmeny pre žalobkyňu schválilo, ako ani to, či bolo

predstavenstvo o týchto odmenách aspoň informované. Konanie žalobkyne ako aj jej manžela N.. G. považuje žalovaný taktiež za v rozpore s dobrými mravmi ako aj porušujúce zásady pracovného práva vyjadrené v článku II Zákonníka práce. Vzhľadom na uvedené žalovaný požiadal žalobkyňu listom zo dňa 24.10.2014 o vrátenie neoprávnene vyplatených prémieí a ostatných odmien vo výške 4.178,38 eur. Táto suma pozostáva z neoprávnene vyplatených prémieí za rok 2011 vo výške 630,81 eur, z neoprávnene vyplatených prémieí za rok 2012 vo výške 661,35 eur a ostatných odmien vo výške 150,- eur a z neoprávnene vyplatených prémieí za rok 2013 vo výške 786,22 eur a ostatných odmien vo výške 1.950,- eur. Po odpočítaní neoprávnene vyplatených prémieí a ostatných odmien je pohľadávka žalobkyne voči žalovanému v celkovej výške 1.742,05 eur. Keďže žalobkyňa nevrátila žalovanému sumu vo výške 4.178,39 eur, žalovaný písomne navrhol žalobkyňi započítať vzájomné pohľadávky výlučne z dôvodu opatrnosti a do doby vzájomného zápočtu zabezpečil svoju pohľadávku voči žalobkyňi vo výške 4.178,38 eur. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal žalovaný podanú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Spolu s podaným odporom doručil žalovaný vzájomnú žalobu, ktorou sa od žalobkyne domáhal zaplata sumy 4.178,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05% ročne zo sumy 4.178,38 eur od 04.10.2014 do zaplata ako aj náhrady trov konania. Podanú vzájomnú žalobu odôvodnil tým, že listom zo dňa 24.10.2014 vyzval žalobkyňu na vrátenie neoprávnene vyplatených prémieí a ostatných odmien vo výške 4.178,38 eur. Zároveň uviedol, že po vykonanom zápočte vzájomných pohľadávok zostáva z istiny pohľadávok žalovaného neuhradená časť istiny pohľadávky žalovaného voči žalobkyňi z titulu neoprávnene vyplatených prémieí a ostatných odmien vo výške 2.436,33 eur.

4. Dňa 07.12.2015 doručila žalobkyňa súdu prvej inštancie návrh na zmenu petitu, ktorým sa po pripustení zmeny domáhala od žalovaného zaplata sumy 2.158,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 2.158,69 eur od 01.01.2014 do zaplata, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa sa taktiež domáhala zaplata sumy 800,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 800,- eur od 18.02.2014 do zaplata všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako aj náhrady trov konania. Uznesením č.k. 16C 169/2015-153 zo dňa 29.12.2015 súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu, ktorý po pripustení zmeny znel nasledovne: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 2.158,69 eur spolu s príslušenstvom a to úrokom z omeškania 9,25% ročne zo sumy 2.158,69 eur od 01.01.2014 do zaplata, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 800,- eur spolu s príslušenstvom a to úrokom z omeškania 9,25% ročne zo sumy 800,- eur od 18.02.2014 do dňa zaplata, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňi trovy konania“. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.01.2016.

5. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 16C 169/2015-553 zo dňa 16.11.2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 2.158,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 2.158,69 eur od 06.10.2014 do zaplata ako aj povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 45,93%. Ďalší nárok žalobkyne o zaplata sumy vo výške 800,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% zo sumy 800,-eur od 18.02.2014 do zaplata zamietol. Taktiež zamietol vzájomnú žalobu žalovaného a žalobkyňi priznal v konaní o vzájomnej žalobe voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Na základe podaného odvolania žalovaného, ktorý sa odvolal v rozsahu vyhovujúcej časti a v časti zamietnutia vzájomnej žaloby a v súvisiacich častiach o nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozsudkom č.k. 4Co 187/2017-619 zo dňa 25.11.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania voči žalovanému zrušil a vec mu vrátil v tejto časti na ďalšie konanie. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného a o nároku žalobkyne na náhradu trov konania voči žalovanému v konaní o vzájomnej žalobe potvrdil.

7. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k výroku vtedy preskúmaného rozsudku o povinnosti žalovaného na zaplata sumy 2.158,69 eur spolu s príslušenstvom titulom mzdy, prémieí a ostatných odmien za mesiac august až október 2013 zdôraznil, že tento záver súdu prvej inštancie je predčasný, vyslovený na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Podľa záverov vyslovených odvolacím súdom bude úlohou súdu prvej inštancie dostatočne vyhodnotiť listinné dôkazy, ktorými žalobkyňa odôvodňuje svoje nároky na vyplata mzdy, prémieí a odmien. Odvolací súd zároveň vytkol súdu prvej inštancie, že nevykonal dôkaz, a to platový dekrét žalobkyne, na ktorý sa pracovná zmluva uzatvorená medzi stranami sporu odvoláva.

8. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vec opätovne prejednal a po vykonanom dokazovaní skutkovo ustálil, že medzi žalobkyňou ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom bola dňa 11.07.2009 uzavretá Pracovná zmluva. Medzi stranami bol dojednaný deň nástupu do práce 12.07.2009, pričom žalobkyňa bola prijatá na druh práce G. N.. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú. Z bodu 10 Pracovnej zmluvy (ďalej len Zmluva) vyvodil, že mzda žalobkyne bola upravená platobným dekrétom. Z bodu 13 Zmluvy vyvodil, že ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tejto pracovnej zmluvy sa riadia ustanoveniami Zákonníka práce, Pracovným poriadkom, Stanovami družstva a Zásadami odmeňovania, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy. Zistil, že listom zo dňa 26.09.2014 žiadala žalobkyňa predsedníčku žalovaného o úhradu nevyplatenej mzdy za obdobie august 2013 vo výške 757, 28 eur, za september 2013 vo výške 734,15 eur a za mesiac október 2013 vo výške 667,26 eur. Uvedené sumy žiadala vyplatiť do 7 dní odo dňa doručenia žiadosti. Predmetná žiadosť bola žalovanému doručená dňa 29.09.2014. Žalovaný v odpovedi zo dňa 24.10.2014 uviedol, že z mzdových listov a výplatných pásov zamestnancov bolo zistené, že za obdobie rokov 2011 až 2013 si žalobkyňa nechala vyplatiť prémie a ostatné odmeny v rozpore so Zásadami odmeňovania KOVODRUŽSTVA. Vzhľadom na uvedené žalovaný požadoval od žalobkyne vrátiť neoprávnené vyplatené prémie a ostatné odmeny spolu vo výške 4.178,38 eur. Žalovaný si teda proti žalobkyňi započítal svoju pohľadávku vo výške 1.742,05 eur. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že existuje pohľadávka žalovaného voči žalobkyňi vo výške 2.436,33 eur. Žalovaná listom zo dňa 04.11.2014 vzniesla voči istinám uvedeným v zápočte námietku premlčania, pričom uviedla, že vtedajšie vedenie družstva konalo na základe pozitívneho výsledku prebehnutého auditu a po súhlasnom vyjadrení zväzových orgánov, kedy neboli zistené žiadne porušenia pri správe majetku, na ktoré sa žalovaný odvoláva. Z mzdového listu žalobkyne za rok 2011 súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňi boli v roku 2011 vyplatené prémie od mesiaca január 2011 do mesiaca december 2011 v celkovej výške 630,80 eur. Ostatné odmeny v roku 2011 žalobkyňi vyplatené neboli. Z mzdového listu žalobkyne za rok 2012 zistil, že žalobkyňi boli v roku 2012 vyplatené prémie od mesiaca január 2012 do mesiaca december 2012 v celkovej výške 661,35 eur a ostatné odmeny vo výške 150,- eur. Z mzdového listu žalobkyne za rok 2013 zistil, že žalobkyňi boli v roku 2013 vyplatené prémie od mesiaca január 2013 do mesiaca december 2013 v celkovej výške 1007,57 eur a ostatné odmeny vo výške 2.600,- eur.

9. Vychádzal z článku 14 bod 1. a 2 ZÁSAD ODMEŇOVANIA v KOVODRUŽSTVE platných od 01.06.2013, podľa ktorého pohyblivá zložka mzdy - prémie sa všetkým zamestnancom vypláca mesačne na základe hospodárskych výsledkov družstva, resp. závodu s mesačným oneskorením vo vyhodnocovaní, t.j. podľa výsledkov predchádzajúceho mesiaca sa vypláca bežný mesiac. Pokiaľ dosiahne družstvo zisk, môžu byť vyplatené prémie zamestnancom celého družstva v plnej výške podľa finančných možností a rozhodnutia predstavenstva okrem tých pracovníkov, ktorí porušili hospodársku alebo pracovnú disciplínu alebo svojím neodborným zásahom v rámci svojej kompetencie spôsobili družstvu škodu. Z prílohy k zásadám odmeňovania vyvodil, že žalobkyňa so svojou pracovnou pozíciou označenou v Pracovnej zmluve ako G. N. bola zaradená do stupňa náročnosti 3 a 4 a bola zaradená k tarifnému stupňu 6. Zo Stanov družstva pre rok 2011 (ďalej len Stanovy) z článku 24 bod 1 zistil, že členská schôdza je najvyšším orgánom družstva. V článku 24 v bode 2 písm. a) a b.) je uvedené, že do pôsobnosti členskej schôdzy patrí prijímať a meniť stanovy, voliť a odvolávať predsedu, podpredsedu a člena predstavenstva družstva, dôverníka výchovy a starostlivosti o členov a zamestnancov, dôverníka pre kontrolu a poveriť ďalších členov družstva k zastupovaniu predsedu a podpredsedu v čase ich dlhodobej neprítomnosti. Podľa článku 28 bod 1 Stanov predstavenstvo družstva je štatutárny orgán, má 3 členov (predsedu, podpredsedu a člena družstva). V bode 2 Stanov je uvedené, že predstavenstvo je výkonným a riadiacim orgánom družstva a rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva, pokiaľ ich Stanovy nevyhradili inému. Predstavenstvo plní uznesenia členskej schôdzy a zodpovedá jej za svoju činnosť. Za predstavenstvo koná navonok predseda alebo podpredseda. Ak je pre právny úkon, ktorý robí predstavenstvo, predpísaná forma, je potrebný podpis aspoň dvoch členov predstavenstva. Z článku 28 bod 3 písm. e) Stanov zistil, že predstavenstvo družstva schvaľuje hospodársky plán družstva, jeho zmeny a stanovuje zásady hospodárenia. Predstavenstvo sa schádza podľa potreby, najmenej však 1 x mesačne, (článok 28 bod 4 Stanov). Z článku 28 bod 5 Stanov zistil, že predstavenstvo sa musí zísť do 10 dní na základe podnetu dôverníka pre kontrolu. Poukázal na článok 28 bod 9 Stanov, podľa ktorého členovia predstavenstva sú povinní vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami družstva a všetkých jej členov. Najmä sú povinní zaobstarať a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodovania, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo družstvu spôsobiť škodu

alebo ohroziť jeho záujmy alebo záujmy jeho členov, záujmy len niektorých členov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami družstva. Podľa článku 28 bod 10 Stanov členovia predstavenstva, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone funkcie, sú zodpovední spoločne a nerozdielne za škodu, ktorú tým družstvu spôsobili. Člen predstavenstva nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že pri výkone svojej funkcie postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme družstva a všetkých jeho členov. Členovia predstavenstva nezodpovedajú za škodu spôsobenú družstvu konaním, ktorým vykonávali uznesenie členskej schôdze; to neplatí, ak je uznesenie ČS v rozpore s právnymi predpismi alebo so Stanovami družstva. Členov predstavenstva nezbujuje zodpovednosti, ak ich konanie dôverník pre kontrolu schválil. Podľa článku 31 bod 1, 2, 4 Stanov dôverník prekontroluje oprávnený kontrolovať všetku činnosť družstva a prerokováva sťažnosti jeho členov. Zodpovedá ich členskej schôdzi a je nezávislý od ostatných orgánov družstva. Dôverník pre kontrolu sa vyjadruje k ročnej účtovnej uzávierke a návrhu na rozdelenie zisku, prípade úhrady straty družstva. Dôverník pre kontrolu je oprávnený vyžadovať od predstavenstva akékoľvek informácie o hospodárení družstva. Predstavenstvo je povinné bez zbytočného odkladu oznámiť dôverníkovi pre kontrolu všetky skutočnosti, ktoré môžu mať závažné dôsledky na hospodárenie alebo postavenie družstva a jeho členov.

10. Z Pracovnej zmluvy zo dňa 08.01.2009 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa nastúpila u žalovaného do pracovného pomeru dňa 12.01.2009, pričom pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú do 11.06.2009. Ako druh práce je v Pracovnej zmluve uvedené G. N. s miestom výkonu práce R. X, XXX XX X.. Podľa Platobného výmeru zo dňa 12.01.2009 predloženého žalobkyňou bola žalobkyňa od 12.01.2009 odmeňovaná tarifnou mzdou vo výške 500,- eur mesačne. Z Platobného výmeru zo dňa 27.04.2009 zistil, že od 01.04.2009 bola žalobkyňa u žalovaného odmeňovaná tarifnou mzdou vo výške 560,- eur mesačne.

11. Z výpovede svedka N.. N. R. mal súd prvej inštancie za preukázané, že v rozhodnom období t.j. v roku 2013 zastával funkciu člena predstavenstva. O tom, že žalobkyňa boli vyplácané odmeny, vedomosť nemal. V čase, keď zastával funkciu podpredsedu predstavenstva, sa výška odmien, ktoré mali byť vyplácané komukoľvek, neriešila. Vo funkcii podpredsedu predstavenstva pôsobil po dobu 11 mesiacov z roku 2013 a členom predstavenstva bol celý rok 2013. Predstavenstvo zasadalo každý mesiac a na každom zasadnutí bolo odsúhlasené možné udelenie alebo neudelenie prémie ako motivácia pre zamestnancov. Tieto prémie sa mali pohybovať v rozpätí od 0 až do 15% z hrubej mzdy podľa produktivity jednotlivých zamestnancov. O tom, či niekto splnil alebo nespĺnil podmienky pre vyplatenie prémie v zmysle rozhodnutia predstavenstva, rozhodoval N.. G. ako predseda družstva. Svedok mal na starosti technické oddelenie, obchodné oddelenie a výrobu. On predsedovi predstavenstva ústne oznámil mená ľudí, ktorých podľa neho bolo potrebné motivovať. O výške odmien už vedomosť nemal. U žalovaného boli činní traja členovia predstavenstva (predseda, podpredseda a člen predstavenstva). Podľa svedka bola výška odmien odsúhlasená kolektívne. V prípade, že by N.. G. s výškou odmien nesúhlasil, mohol toto rozhodnutie vetovať, lebo mal dva hlasy. Z výpovede svedka taktiež vyvodil, že zápisnicu zo zasadnutia predstavenstva, na ktorom sa rozhodovalo o priznaní odmien, spisovala pani B., ktorá bola na tomto stretnutí prítomná.

12. Vychádzal z výpovede svedka N.. T. G., manžela žalobkyne a bývalého predsedu družstva, že prémie u žalovaného schvaľoval štatutárny orgán, ktorým je predstavenstvo. Na základe dosiahnutých hospodárskych výsledkov mohli byť tieto prémie vyplácané v plnej výške jedine vtedy, keď sa dosahoval zisk podľa zásad odmeňovania. Prémie boli vyplácané v rozsahu 0 až 20% zo základného platu. Predstavenstvo rozhodovalo o výške prémie, ale nikdy neboli prémie vyplácané v plnej výške. Po zhodnotení hospodárskych výsledkov ako predseda predstavenstva informoval predstavenstvo o stavoch na účte a podľa toho každý člen predstavenstva mal možnosť navrhnúť percentuálnu výšku prémie, ktoré mali byť vyplatené. Podľa stanov družstva má každý člen predstavenstva jeden hlas. Po odsúhlasení rozhodnutia bolo prijaté uznesenie, ktoré bolo platné pre všetkých zamestnancov. Zo zasadnutia predstavenstva sa vyhotovovala zápisnica, na ktorej boli podpísaní dvaja overovatelia zápisnice a predseda družstva. Na zasadnutí predstavenstva boli obvykle prítomní dvaja overovatelia, zvolení z členov predstavenstva ako aj dôverník odborov a zástupca kontrolnej komisie. O výške jednotlivých prémie rozhodovali potom už jednotliví vedúci pracovníci. Uznesenie o výške navrhnutých prémie mohol napadnúť hociktorý člen predstavenstva a predložiť to kontrolnej komisii a tá by potom podala návrh na zvolanie členskej schôdze. Svedok zastával funkciu predsedu družstva od roku 2009 do 20.12.2013 a o výške odmien vyplácaných jednotlivým zamestnancom rozhodoval predseda družstva. Zásady odmeňovania podpisovali vždy dve osoby resp. dvaja členovia predstavenstva, väčšinou to

boli predseda a podpredseda. Na predstavenstve schválená výške odmien predstavovala maximálnu výšku, ktorá mohla byť vyplatená s tým, že bolo na vedúcich výroby, aby oni rozhodli o nižšej prémii pre zamestnancov, ktorí podľa ich názoru nevykazovali nárok na vyplatenie maximálnej výšky prémie v zmysle rozhodnutia predstavenstva.

13. Z Výkazu ziskov a strát žalovaného k 31.12.2011 súd prvej inštancie zistil, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred a po zdanení je strata 183.164,- eur. Z Výkazu ziskov a strát žalovaného k 31.12.2012 zistil, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred a po zdanení je strata 283.418,- eur. Z Výkazu ziskov a strát žalovaného k 31.12.2013 zistil, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred a po zdanení je zisk 123.028,- eur.

14. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 42 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 43 ods. 1, 2 a 4 ZP, § 118 ods. 2 ZP, § 13 ods. 3 ZP, § 119 ods. 3 ZP, § 129 ods. 1 až 3 ZP, § 179 ods. 1, 2 ZP a § 76a ods. 1, 2 ZP.

15. Medzi stranami sporu mal za nesporné, že pracovný pomer medzi žalobkyňou ako zamestnankyňou a žalovaným ako zamestnávateľom založený Pracovnou zmluvou zo dňa 11.07.2009 bol uzavretý na dobu neurčitú, pričom žalobkyňa pracovala na pracovnej pozícii G. N..

16. Zhrnul, že predmetom konania je žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 2.158,69 eur s príslušenstvom, ktorý si žalobkyňa uplatňuje od žalovaného titulom mzdy, prémie a ostatných odmien za mesiac august až október 2013. Za mesiac august 2013 ide o sumu vo výške 757,28 eur, za mesiac september 2013 o sumu 734,15 eur a za mesiac október 2013 o sumu 667,26 eur. Z mzdového listu žalobkyne za rok 2013 mal súd prvej inštancie za preukázané, že mzda žalobkyne za mesiac august 2013 bola vo výške 556,36 eur, za mesiac september vo výške 485,71 eur a za mesiac október vo výške 650,43 eur. Odmeny mali predstavovať v mesiaci august čiastku vo výške 83,45 eur, za mesiac september sumu 72,86 eur a za mesiac október sumu 65,04 eur. Žalobkyni mali byť podľa mzdového listu taktiež vyplatené prémie za mesiac august vo výške 250,- eur, za mesiac september suma 200,- eur a za mesiac október prémie vo výške 200,- eur. Uviedol, že z bodu 10 Pracovnej zmluvy vyplýva, že mzda žalobkyne je upravená v pracovnom dekrete. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení predložila Platobný výmer zo dňa 12.01.2009, kde je ako tarifná mzda uvedená suma 500,- eur mesačne ako aj Platobný výmer zo dňa 27.04.2009, kde je ako tarifná mzda uvedená suma 560,- eur mesačne.

17. V preskúmvanej veci mal za nesporné, že z článku 23 Stanov žalovaného nepochybne vyplýva, že orgánmi družstva sú členská schôdza, predstavenstvo družstva, predseda družstva, dôverník výchovy a starostlivosti o členov a zamestnancov a dôverník pre kontrolu. Oprávnenie predsedu družstva riadiť a organizovať činnosť predstavenstva a taktiež bežnú činnosť družstva podľa uznesení členskej schôdze predstavenstva, s tým, že za výkon zodpovedá predstavenstvu a členskej schôdzi vyplýva z článku 29 Stanov.

18. Považoval taktiež za nesporné, že podľa článku 14 Zásad odmeňovania v KOVODRUŽSTVE platných od 01.06.2013, bod 1. pohyblivá zložka mzdy - prémie sa všetkým zamestnancom vypláca mesačne na základe hospodárskych výsledkov družstva, resp. závodu, s tým, že podľa bodu 2. tohto článku stanov pokiaľ dosiahne družstvo zisk, môžu byť vyplatené prémie zamestnancom celého družstva v plnej výške podľa finančných možností a rozhodnutia predstavenstva. Podľa bodu 3 uvedeného článku stanov o konkrétnej výške pohyblivej zložky mzdy - prémie rozhoduje uznesením na svojom zasadnutí predstavenstvo družstva s prihliadnutím na konkrétne hospodárske výsledky družstva a závodu. U jednotlivých zamestnancov, s prihliadnutím na osobné a pracovné zásluhy, môže o výške pohyblivej zložky mzdy - prémie rozhodnúť priamy nadriadený t.j. predseda družstva, podpredseda družstva, vedúci závodu, vedúci výroby a manažéri jednotlivých oddelení.

19. Konštatoval, že žalobkyňa ani po tom, ako bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vrátené Krajským súdom v Bratislave súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nepredložila rozhodnutie žalovaného ako jej zamestnávateľa resp. iného oprávneného subjektu, ktoré by sa týkalo výšky prémie a odmien, ktoré jej mali byť žalovaným vyplatené. Uviedol, že prémie a odmeny predstavujú nenárokovateľnú zložku mzdy, kedy ide o fakultatívne plnenie zamestnávateľa, ktorého vyplatenia sa od zamestnávateľa nemôže zamestnanec úspešne domáhať, pokiaľ zamestnávateľ nerozhodol konštitutívnym rozhodnutím o priznaní prémie alebo odmien. Z výpovedí svedkov N.. R.,

ktorý bol v rozhodnom období t.j. v roku 2013 členom predstavenstva, vyvodil, že ten nemal vedomosť o tom, že by žalobkyni predstavenstvo družstva nejaké odmeny schválilo, pričom on žiadny návrh na udelenie odmien alebo prémie žalobkyni nedal. Naopak z jeho výpovede jednoznačne vyvodil, že žalovaný bol v rozhodnom období v zlej finančnej situácii. Svedok N.. R. sa vyjadril, že firma vytvárala stratu a s peniazmi bolo treba hospodáriť opatrne, nakoľko firma bola dlhodobo v platobnej neschopnosti. Svedok sa taktiež vyjadril, že návrhy na hodnotenie zamestnancov predkladal ústne predsedovi predstavenstva pričom o prémiech mal kompetenciu rozhodovať predseda družstva, ale len do tej výšky ktorú odsúhlasilo predstavenstvo. Skutočnosť, že spoločnosť žalovaného bola v rozhodnom období v zlej finančnej situácii, potvrdil aj svedok N.. G., ktorý sa vyjadril, že v období rokov 2011 až 2013 nebolo družstvo v dobrej hospodárskej situácii a preto hľadali investora. Uviedol, že boli aj také mesiace keď zamestnancom nevyplatili riadne mzdy. Fakt, že spoločnosť žalovaného sa v rozhodnom období nachádzala v zlej hospodárskej situácii, kedy bola v strate a dlhodobej platobnej neschopnosti, preukazujú podľa súdu prvej inštancie aj predložené účtovné závierky za roky 2010 až 2013.

20. Medzi stranami sporu mal tiež za nesporné, že v roku 2013 mala spoločnosť žalovaného zisk, pričom išlo o výnos z predaja administratívnej budovy a nie o zisk z prevádzky spoločnosti.

21. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa zastávala pozíciu G. N., pričom mala na starosti finančnú a mzdovú agendu žalovaného. Z uvedeného mal za zrejmé, že mala vedomosť o hospodárskej a finančnej situácii žalovaného, pričom túto skutočnosť podľa neho podporuje aj fakt, že je manželkou vtedajšieho predsedu družstva žalovaného. Z Pracovnej zmluvy konkrétne z článku 13 vyvodil, že ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tejto pracovnej zmluvy sa riadia ustanoveniami Zákonníka práce, Pracovným poriadkom, Stanovami družstva a Zásadami odmeňovania, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy. Obe strany sporu potvrdili skutočnosť, že spôsob odmeňovania zamestnancov u žalovaného upravovali Zásady odmeňovania v KOVODRUŽSTVE. Žalovaný v konaní namietal skutočnosť, že žalovanej boli ňou uplatnené prémie a odmeny vyplatené v rozpore so zásadami odmeňovania, pričom zdôraznil, že základnou podmienkou pre vyplatenie prémie bolo dosiahnutie zisku žalovaného a následné rozhodnutie predstavenstva žalovaného. Uznal, že nárok na vyplatenie ostatných odmien nevyplýva z Pracovnej zmluvy uzavretej so žalobkyňou a ani zo žiadneho vnútorného predpisu žalovaného. Konštatoval, že žalobkyňa v konaní nepredložila žiadne rozhodnutie predstavenstva družstva, ktoré by sa týkalo vyplácania odmien a prémie žalobkyni prípadne ostatným zamestnancom žalovaného. Mal za nesporné, že z článku 14 bod 3 Zásad odmeňovania v Kovodružstve platných od 01.06.2013 vyplýva, že o konkrétnej výške pohyblivej zložky mzdy - prémie rozhoduje uznesením na svojom zasadnutí predstavenstvo družstva s prihliadnutím na konkrétne hospodárske výsledky družstva a závodu. U jednotlivých zamestnancov s prihliadnutím na osobné a pracovné zásluhy, môže o výške pohyblivej zložky mzdy - prémie rozhodnúť priamy nadriadený-t.j. predseda družstva, podpredseda družstva, vedúci závodu, vedúci výroby a manažéri jednotlivých oddelení. Na tomto mieste uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala skutočnosť, že boli z jej strany naplnené podmienky pre vyplatenie prémie ani podľa článku 14 bod 3 Zásad odmeňovania. V konaní nemal za preukázané osobné či pracovné zásluhy žalobkyne a taktiež uviedol, že nebolo predložené Uznesenie zo zasadnutia predstavenstva žalovaného, ktoré by o takomto vyplácaní prémie rozhodlo, čo nesporne vyplynulo aj z výpovede svedka N.. R., ktorý sa jednoznačne vyjadril, že o tom, že žalobkyni boli nejaké odmeny vyplácané vedomosť nemal. Skutočnosť, že žalobkyňa nemala v pracovnej náplni dohodnuté so žalovaným vykonávanie činností, za ktoré jej mali byť vyplácané odmeny a prémie, vyvodil aj z výpovede svedka N.. G., ktorý sa vyjadril, že k rozšíreniu pracovnej náplne u žalobkyne nedošlo, bolo to iba na ústnej báze (č.l. 148). Konštatoval, že z Pracovnej zmluvy zo dňa 11.07.2009, ale aj z Pracovnej zmluvy zo dňa 08.01.2009 nevyplýva, aká bola pracovná náplň žalobkyne u žalovaného, keď je v nej iba uvedené, že pracovná náplň pracovníka je na osobitnom doklade.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd prvej inštancie zastal názor, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by došlo ku konkludentnému právnomu úkonu, ktorého obsahom by bolo poskytnutie a prijatie odmien a prémie od zamestnávateľa. Žalobkyňa taktiež v konaní nepreukázala splnenie podmienok predpokladaných internými predpismi žalovaného na vyplatenie prémie a odmien za mesiace august až október 2013. V konaní nemal za preukázané, že by žalobkyňa mala v pracovnej náplni dohodnuté so žalovaným vykonávanie činností, ktoré mala podľa jej tvrdení vykonávať a za ktoré jej mali byť N.. G. priznané prémie a odmeny. Mal za nesporné, že podľa Zásad odmeňovania Kovodružstva platných od 01.06.2013 bolo podľa článku 14 bod 2 základnou podmienkou pre vyplatenie prémie dosiahnutie zisku žalovaného a následné rozhodnutie predstavenstva žalovaného. O konkrétnej výške

prémii rozhodovalo predstavenstvo uznesením, pričom prihliadalo na osobné a pracovné zásluhy zamestnancov. Z uvedeného mal za zrejmé, že nárok na vyplatenie ostatných odmien, ktoré si uplatňuje žalobkyňa podanou žalobou, nevyplýva z pracovnej zmluvy uzavretej so žalobkyňou, ani zo žiadneho vnútorného predpisu žalovaného. Zo žalobkyňou predložených Platobných výmerov zo dňa 12.01.2009 ako aj zo dňa 27.04.2009 mal za zrejmé, že sú podpísané žalobkyňou, N.. G. ako predsedom družstva a osobou, ktorá mala reprezentovať predstavenstvo družstva. Z Výpisu z Obchodného registra žalovaného v období od 23.11.1992 do 07.04.2014 zistil, že menom družstva koná navonok predseda alebo podpredseda. Ak je pre právny úkon predpísaná forma, je potrebný podpis aspoň dvoch členov predstavenstva. S poukazom na vyššie uvedené zistenia a citované zákonné ustanovenia žalobu v časti o zaplatenie prémie a odmien ako nedôvodnú zamietol.

23. Čo sa týka nároku žalobkyne na zaplatenie mzdy za mesiace august až október 2013 v celkovej výške 1.612,50 eur, ide podľa názoru súdu prvej inštancie o nárokovateľnú zložku mzdy, ktorá musí byť zamestnancovi obligatórne uhradená. Žalovaný ako zamestnávateľ žalobkyne bol povinný jej podľa § 129 ods. 1 ZP vyplácať mzdu v termíne dojednanom v pracovnej zmluve. Konštatoval, že žalobkyňa predložila Platobné výmery, na ktoré sa Pracovná zmluva odvoláva, pričom z Platobného výmeru platného od 01.04.2009 vyvodil, že zmluvný plat žalobkyne bol vo výške 560,- eur mesačne. Nárok žalobkyne na zaplatenie mzdy za mesiace august 2013 až október 2013 považoval za dôvodný a preto mu v tejto časti vyhovel.

24. Keďže žalovaný žalobkyňu mzdu nevyplátil riadne a včas, právne posúdil, že má žalobkyňa nárok okrem mzdy aj na úhradu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, konkrétne podľa Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v aktuálnom znení, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Úrok z omeškania priznal žalobkyňu od 06.10.2014, t.j. od nasledujúceho dňa po uplynutí 7 dňovej lehoty určenej žalovanému vo výzve zo dňa 26.09.2014. Výzva bola žalovanému doručená dňa 29.09.2014.

25. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní vzhľadom na čiastočný úspech strán sporu v danom konaní, s tým, že pomer rozdelenia trov konania zodpovedá víťazstvu žalobkyne vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu, pričom táto suma predstavuje 78,43% z celkovej sumy uplatnenej v žalobe, čo vyjadruje podiel úspechu žalobkyne v tomto konaní.

26. Proti tomuto rozsudku voči jeho výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu vo výške 1.692,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 1.692,50 eur od 06.10.2014 do zaplatenia a výroku o nároku na náhradu trov konania podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný, majúci za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). Pripomenul, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobkyne v časti a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu 1.692,50 eur ako mzdu za mesiace august až október 2013 ako nárokovateľnú zložku mzdy, ktorá musí byť zamestnancovi obligatórne vyplatená. Žalovaný zotrval na tom, ako uviedol pred súdom prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala žalovaný nárok, a to výšku dohodnutej mzdy a žalobkyňou založené „Platové výmery“ označil za absolútne neplatné právne úkony a to najmä z dôvodu, že tieto platové výmery nie sú podpísané dvomi členmi predstavenstva, ako to vyžadovali stanovky a spôsob konania žalovaného zapísané aj v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že predmetné platové výmery sú podpísané žalobkyňou, jej manželom p. N.. G. a treťou neznámou a nestotožnenou osobou, pri ktorej podpise však nie je uvedené jej meno a priezvisko a ani funkcia. Navyše aj bežným porovnaním podpisov tejto osoby (alebo osôb) na Platovom výmere zo dňa 12.01.2009 a na Platovom výmere zo dňa 27.04.2009 mal za zrejmé, že podpisy tejto tretej neznámej osoby (alebo osôb) sú rozdielne, čo potvrdzuje dôvodné pochybnosti, či predmetné platové výmery podpísala osoba niektorého z členov predstavenstva a teda osoba oprávnená konať za žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný poprel pravosť a pravdivosť predmetných listín - platových výmerov, ako súkromných listín, a poukázal aj na skutočnosť, že nie je zrejmé kto predmetné platové výmery podpísal, bolo preto procesnou povinnosťou žalobkyne preukázať ich pravdivosť a pravosť,

ako aj uviesť a stotožniť neznámu osobu (alebo osoby), ktorá predmetné platové výmery podpísala a preukázať tak, že ide o podpis niektorého z členov predstavenstva oprávnených konať za žalovaného. S poukazom na uvedené tak žalovaný tvrdí, že žalobkyňa nepreukázala výšku svojho tvrdeného a žalovaného nároku, ktoré dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu a z uvedeného dôvodu tak žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení a dôkazné bremeno svojho žalovaného nároku. Vzhľadom na vyššie uvedené mal zato, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Súd prvej inštancie sa navyše tvrdeniami žalovaného o spochybnení a neplatnosti predmetných platových výmeroch a neunesení dôkazného bremena žalobkyne nezaoberal, čím porušil práva žalovaného na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia a zákonný súdny proces, pričom uvedené tiež robí napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľným, čím je tiež daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné platové výmery podpísala neznáma osoba bez uvedenia mena a priezviska, ako aj bez uvedenia prípadnej funkcie, a navyše aj bežným porovnaním podpisov tejto osoby na Platovom výmere zo dňa 12.01.2009 a na Platovom výmere zo dňa 27.04.2009 mal za zrejmé, že podpisy tejto osoby sú rozdielne, uvedené zakladá podľa neho dôvodné pochybnosti, či predmetné platové výmery podpísala osoba niektorého z členov predstavenstva a môže byť plne odôvodnený aj záver, že žalovaná ako mzdová účtovníčka si predmetné platové výmery vyhotovila sama a podpísal ich iba jeden člen predstavenstva a to manžel žalobkyne. Tvrdil tiež, že právne úkony manžela žalobkyne (v súčinnosti so žalobkyňou), a to predmetné platové výmery, ktoré sú podpísané iba žalobkyňou a jej manželom (a doposiaľ nestotožnenou osobou), sú absolútne neplatné právne úkony z dôvodu rozporu s základnou normou vyjadrenou v ustanovení § 243a ObZ. Právna teória navyše ukladá predsedovi a členovi družstva nielen povinnosti vyplývajúce zo zákona či stanov, ale aj povinnosti v zákone či v stanovách explicitne nezakotvené, pričom podklad pre uvedené stanovisko ponúka aj rozhodovacia prax súdov. Najvyšší súd Českej republiky takto napríklad v odôvodnení svojho Rozsudku, ktorý sa dá použiť analogicky aj v tomto posudzovanom prípade, vydaného pod sp.zn. 29Odo 1007/2005 konštatoval, že „povinnosti spoločníka nemusia vyplývať zo zákona, spoločenskej zmluvy či iných listín. Také povinnosti môžu vyplývať tiež zo zásad, na ktorých je postavený obchodný zákonník, z iných než písomných záväzkov prevzatých spoločníkom voči spoločnosti, prípadne z iných právnych skutočností“. Povinnosť lojality predsedu a člena družstva voči ostatným členom družstva sa v právnej teórii teda odvodzuje z generálnej platnej zásady súkromného práva neminem laedere, neskôr sa tiež začalo poukazovať na zmluvný základ práva obchodných spoločností a družstva a z toho plynúcu povinnosť predsedu a člena družstva konať v súlade tak s dobrými mravmi ako aj zásadami poctivého obchodného styku, a napokon sa táto povinnosť opiera o všeobecné zásady, na ktorých je postavený Obchodný zákonník. Uvedená povinnosť predsedu a člena družstva, v súlade s ktorou je potrebné interpretovať všetky jeho ostatné povinnosti, znamená predovšetkým záväzok predsedu a člena družstva konať v záujme družstva a všetkých členov družstva a neuprednostňovať svoje záujmy alebo záujmy iných pred záujmami družstva a členov družstva. Porušenie lojality predsedu a člena družstva voči členom družstva a voči družstvu môže viesť až k absolútnej neplatnosti právneho úkonu, ktorého vykonaním bola uvedená povinnosť porušená. Tvrdil, že z dôvodu možnej kolízie záujmov žalobkyne a vtedajšieho predsedu a člena družstva N.. G., ktorý je súčasne manžel žalobkyne, právne úkony voči žalobkyňi a to uzavretie pracovnej zmluvy ako aj predmetné platové výmery mali podpisovať za žalovaného zostávajúci dvaja členovia predstavenstva, aby sa predišlo pochybnostiam o kolízii záujmov a rozpore s právnou povinnosťou lojality predsedu a člena družstva (N.. G.) voči ostatným členom družstva, majúcou, obdobne ako objektívna stránka korektívu dobrých mravov, pôvod vo všeobecných princípoch spravodlivosti a ekvity. Jedným zo všeobecných právnych princípov formujúcich podobu právneho poriadku Slovenskej republiky, nachádzajúci svoje konkrétne normatívne vyjadrenie rovnako v normách súkromného práva ako aj v normách práva verejného je zákaz konfliktu záujmov zástupcu a osoby zastúpenej. Aj napriek tomu, že štatutárny orgán právnickej osoby alebo jeho člen nie je podľa súčasnej civilistickej koncepcie zástupcom tejto právnickej osoby stricto sensu, princíp zákazu kolízie záujmov je svojím účelom aplikovateľný v plnom rozsahu aj na konanie v mene právnickej osoby. V uvedenom prípade je preto potrebné aplikovať aj právnu úpravu zastúpenia obsiahnutú v Občianskom zákonníku ako lex generalis, vrátane judikatórnej línie načrtnutej pri jej aplikácii, spájajúcej konflikt záujmov so záverom o absolútnej neplatnosti v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, in concreto s ustanovením § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Mal za zrejmé, že tak špeciálny právny predpis aplikovateľný na obchodnoprávne vzťahy ako aj všeobecný civilný kódex kolíziu záujmov považuje za právne neakceptovateľnú a právnemu úkonu, ktorý je takouto kolíziou postihnutý, právny poriadok neumožňuje vyvolať predpokladané právne účinky. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, tým je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Zistenie, že právne úkony žalobkyne aj jej manžela, t.j. predmetné platové výmery, sa dostávajú do rozporu s právnou normou vyjadrenou v ustanovení § 243a Obchodného zákonníka, implikuje zároveň aj otázku právnych následkov takéhoto rozporu, a to v podobe ich absolútnej neplatnosti pre rozpor so zákonom podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že právne úkony žalobkyne a jej manžela, a to predmetné platové výmery zo dňa 12.01.2009 a 27.04.2009, ktoré sú podpísané iba žalobkyňou a jej manželom (a doposiaľ nestotožnenou osobou) sú neplatným právnym úkonom aj pre ich rozpor s dobrými mravmi rezultujúci z ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Pojem dobrých mravov je z hľadiska miery ostroty jeho obsahu a rozsahu jednoznačne možné označiť za relatívne neurčitý, poskytujúci široký priestor pre jeho vymedzenie rozhodovacou činnosťou orgánov aplikujúcich právo, predovšetkým však všeobecných civilných súdov na kauzistickej báze, zohľadňujúc tak všetky okolnosti individuálneho prípadu, a tým v konečnom dôsledku aj pre determinovanie konkrétnej náplne hypotézy noriem, ktoré sú prostredníctvom pojmu dobré mravy legislatívne vyjadrené. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tým je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, tým je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Nadväzujúc na úvahy vyššie, odôvodňujúce vytvorenie skutkového a právneho záveru, že predmetné platové výmery ako právne úkony výlučne žalobkyne a jej manžela sú pre rozpor so zákonom absolútne neplatným právnym úkonom, pričom sú tiež v rozpore nielen s dobrými mravmi, ale aj s právnou povinnosťou lojality predsedu a člena družstva (N.. G.) voči ostatným členom družstva (žalovaného), konajúceho pritom nepochybne v konflikte záujmov. Bez ohľadu na to, že žalovaný je si vedomý a rešpektuje rezervovaný postoj všeobecných súdov siahať k absolútnej neplatnosti ako sankcii ultima ratio, sledujúc najmä ochranu subjektívnych práv nadobudnutých v dobrej viere kontrahentov a naplnenie princípu právnej istoty, v posudzovanej veci však nie je na vyvažovanie kolidujúcich princíпов subjektívnych práv žiadne miesto, a to najmä ak sú dôvodné pochybnosti majúce aj možný záver, že predmetné platové výmery boli podpísané iba žalobkyňou a jej manželom. S poukazom na vyššie uvedené tvrdil, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala výšku svojho žalovaného nároku, nakoľko predmetné platové výmery sú neplatné, a to z vyššie uvedených dôvodov, pričom súd prvej inštancie sa uvedenými skutočnosťami a tvrdeniami nezaoberal, čím nielen dospel k nesprávnym skutkovým záverom a nesprávne právne vec posúdil, ale tým súčasne znemožnil žalovanému uskutočňovať jeho procesné práva právne argumentovať so závermi súdu prvej inštancie v odvolacom konaní a zaťažil tak súčasne svoje rozhodnutie inou vadou. Navrhol, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie v napadnutých častiach zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne a prizná žalovanému v prípade úspechu náhradu trov konania voči žalobkyňi.

27. Žalobkyňa vo svojej odvolacej replike realizovanej elektronicky podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 14.01.2022 uviedla, že dôvody v odvolaní, ktoré žalovaná strana uviedla, sú právne irelevantné, navyše počas pojednávania súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a preto navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne a právne správny a priznať trovy odvolacieho konania.

28. Žalovaný v odvolacej duplike prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa nijako nerozporovala jeho odvolaciu námietku, že platové výmery založené žalobkyňou nie sú podpísané dvomi členmi predstavenstva, ako to vyžadovali stanovy a spôsob konania žalovaného zapísané aj v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, a sú preto absolútne neplatné a žalobkyňa tak nepreukázala žalovaný nárok, a to výšku mzdy, keď pracovná zmluva je podpísaná dokonca iba p. N.. G., manželom žalobkyne. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný poprel pravosť a pravdivosť predmetných listín - platových výmerov, ako súkromných listín, a poukázal aj na skutočnosť, že nie je zjavné kto predmetné platové výmery podpísal, mal za to, že bolo procesnou povinnosťou žalobkyne preukázať ich pravdivosť a pravosť, ako aj uviesť a stotožniť neznámu osobu (alebo osoby), ktorá predmetné platové výmery podpísala a preukázala tak, že ide o podpis niektorého z členov predstavenstva oprávnených konať za žalovaného. S poukazom na uvedené tak žalovaný tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala výšku svojho tvrdeného a žalovaného nároku, ktoré dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu a z uvedeného dôvodu tak žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení a dôkazné bremeno svojho žalovaného nároku. Uviedol, že žalobkyňa účinne nepoprela ani ďalšie skutkové tvrdenia žalovaného uvedené v konaní na súde prvej inštancie, ako aj v odvolaní žalovaného, a preto tvrdil, že tieto skutkové tvrdenia žalovaného o dôvodoch absolútnej neplatnosti

predmetných platobných výmeroch sú nesporné. Vyjadril názor, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala výšku svojho žalovaného nároku, nakoľko predmetné platové výmery sú neplatné, a to z dôvodov uvedených v odvolaní. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne a prizná žalovanému v prípade úspechu náhradu trov konania voči žalobkyňi.

29. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaného uviedla, že na pojednávaní súdu prvej inštancie riadne predložila ním požadované listinné dôkazy, o ktorých žalovaný tvrdil, že ich nemá vo svojom archíve, týmto postupom si teda splnila svoju povinnosť, ktorou preukazovala a uniesla dôkazné bremeno. Mala za to, že predložené listinné dôkazy majú atribút pravdivosti a žalovaný nedokázal vyvrátiť skutočnosť, že listinné dôkazy podpisovali a žalobkyňi doručovali relevantné osoby u žalovaného podľa interného spisového poriadku u žalovaného, čo napokon aj potvrdili svedecké výpovede svedkov, ktorých navrhol sám žalovaný. Podľa nej súd prvej inštancie sa dôsledne riadil právnym názorom Krajského súdu Bratislava, preto niet žiadneho právneho dôvodu, aby boli listinné dôkazy žalobkyne spochybňované ako to robí vo svojom vyjadrení žalovaný aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti. Vyslovila názor, že zo strany žalovaného sa jedná len o obštrukcie ako výraz, že je v dôkaznej núdzi. Napokon žalobkyňa si svoje pracovné povinnosti riadne plnila a žalovaný plnenie jej pracovných povinností z uvedených listín riadne preberal, čo žalovaný počas celého súdneho sporu nespochybnil a nevyvrátil. Dala do pozornosti, že žalovaný je tou procesnou stranou, ktorá zavinila, že táto právna vec je už značne reštančná. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil a priznal jej trovy konania vo výške 100%.

30. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

31. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie zistil pre účely rozhodnutia vo veci skutkový stav dostatočne z hľadiska skutočností potrebných pre právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania v danej veci správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Vec teda aj správne právne posúdil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za vyčerpávajúce a stotožňuje sa s ním (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní žalovaným uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku proti žalovanému, pokiaľ ide o nárok na zaplatené mzdy za obdobie mesiacov august až október 2013, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú ani také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého .... „odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚUS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalovaného a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v zákonom požadovanej kvalite.

32. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti., pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

33. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

34. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

35. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

36. Právnym posúdením veci je potom činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

37. Odvolaním napadnuté súdne konanie o nároku žalobkyne na zaplatenie mzdy za odpracovanú prácu je civilným sporovým konaním ovládaným zásadou prejednávajúcou, ktorá spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim je zásadne vecou strán sporu. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na nich a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Strana sporu má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť unesenia dôkazného bremena o svojom tvrdení. K splneniu tejto povinnosti je zaviazaná každá strana sporu, pričom rozsah a konkrétnu podobu dôkazného bremena určuje práve hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná. Dôkazné bremeno ohľadom všetkých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoj nárok, má žalobca, keď dôkaznú povinnosť má však aj žalovaný, pokiaľ ide o tvrdenia opačného obsahu a významu.

38. Odvolací súd sa stotožnil s hodnotením vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ktorý správne skutkovo ustálil, že strany sporu uzatvorili pracovný pomer najskôr na základe pracovnej zmluvy zo dňa 08.01.2009 na dobu určitú do 11.06.2009, neskôr na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 11.07.2009 na dobu neurčitú, a to bez ohľadu na tú skutočnosť, či za žalovaného ako zamestnávateľa túto podpísali osoby oprávnené za žalovaného v zmysle Výpisu z Obchodného registra konať, nakoľko na jej základe žalobkyňa pre žalovaného vykonávala medzi stranami sporu dohodnutú prácu a žalovaný jej poskytoval za vykonanú prácu mzdu. Ku konsenzu medzi stranami sporu ohľadom vzniku pracovného pomeru teda došlo, keď súdom prvej inštancie aplikované ust. § 42 ods. 1 ZP pre prípad nedodržania písomnej formy pracovnej zmluvy túto nesankcionuje jej neplatnosťou. Predmetom žalobou uplatneného nároku tvoriaceho predmet odvolacieho konania je nevyplatená mzda žalobkyňi za obdobie mesiacov august až október 2013, keď v konaní nebolo sporné, že aj za toto obdobie žalobkyňa pre žalovaného

prácu dohodnutú pracovnou zmluvou zo dňa 11.07.2009 vykonala, pracovný pomer strán sporu sa teda pred relevantným obdobím neskončil. Na takto správne zistený rozhodujúci skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval správnu právnu normu, podľa ktorej mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu (§ 118 ods. 2 ZP). Ak teda žalobkyňa pre žalovaného vykonala prácu, ktorú žalovaný od nej prijal, patrí jej za túto prácu od žalovaného mzda. Na základe vykonaného dokazovania teda súd prvej inštancie dospel v prvom rade k správne právnemu záveru o existencii základu nároku žalobkyne na mzdu od žalovaného za žalované obdobie. Pokiaľ ide o výšku od žalovaného požadovanej mzdy za prácu, žalobkyňa ako dôkazné prostriedky doložila platové dekréty, ktorých neplatnosti sa žalovaný dovoľával z dôvodu ním tvrdenej absencie podpisu osoby oprávnenej za žalovaného konať. Uviedol, že nemá vedomosť, kto za žalovaného relevantné dekréty ako dôkazné prostriedky doložené žalobkyňou k výške uplatneného nároku podpísal. Vychádzajúc z prejednanej zásady charakterizovanej vyššie odvolací súd dospel k zhode s hodnotením výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, že žalobkyňa pre účely svojho úspechu v konaní dostatočne preukázala základ nároku uplatneného žalobou pokiaľ ide o jej nárok na mzdu za mesiace august až október 2013 a taktiež pokiaľ ide o výšku tohto nároku, keďže túto preukázala doložením listinných dôkazov, vo vzťahu ku ktorým žalovaný namietal ich neplatnosť, avšak svoje tvrdenia o neplatnosti týchto právnych úkonov tvoriacich obsah žalobkyňou doložených dôkazných prostriedkov nepreukázal, nakoľko neuniesol dôkazné bremeno o tomto svojom tvrdení, a to navyše zohľadniac tú právnu skutočnosť, že v zmysle CSP žalobkyňa ako slabší účastník individuálneho pracovnoprávneho vzťahu požíva vyššiu súdnu ochranu ako žalovaný zamestnávateľ, bez relevancie tej skutkovej okolnosti, že jej manžel bol v rozhodnom čase predsedom žalovaného, keďže žalobkyňa pre žalovaného dohodnutú prácu v zmysle záverov vykonaného dokazovania v tomto čase vykonala. Pre účely úspechu žalovaného v konaní bolo jeho povinnosťou uniesť dôkazné bremeno o tom, že žalobkyňa za rozhodné obdobie patrí iná než ňou tvrdená a ňou doloženými dôkaznými prostriedkami preukázaná výška mzdy (keďže jej nejaká mzda za vykonanú prácu rozhodne patrí), ktoré dôkazné bremeno však žalovaný neuniesol.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacej časti o trovách konania (§ 379 písm. a/ CSP) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobkyne v odvolacom konaní.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).